

Štev. 7.—XXVII.

ZVONČEK

Marec 1926.

Novo mesto.

Vesela ti dolenska stran,
zeleno, valovito morje!
Dlan žuljava ljubeč te orje,
nad tabo plava solnčni dan.

In Novo mesto se ljubó
nad Krko je temotno spelo,
z vrtoev se cvetjem je odelo,
objema s hladom ga drevó.

Na griču Srečko je zvonik
zgradil za kažiopot v nebesa,
in komur jad srce pretresa,
mu svetec blag je tolažnik.

Nad vodo se je dvignil zid
tihotnih celic samostana,
kjer bila mu je tečna hrana,
kdor hodil se je z njo krepit.

Tam Ladislav je skrbno plel
domačega jezika njivo,
poglede v širni svet skrbljivo
ravnal je oče Rafael.

In skromni je Bernard menih
števil vozlal, razpletal tajne,
a Hugolin je v speve bajne
srca prelival vrisk in vzdih.

Po mestu, vase zatopljen,
prohajal Janez je Trdina,
v njem istina in nje ostrina —
pred njim, za njim tak ni noben!

Tu znanosti, omike svit
od davne dobe se utrinja,
s pogumom se navda stopinja,
da gre z življenjem se borit.

K rojakom belim poč drži
čez bližnje gozdnate Gorjance,
a Trška gora nam zaspance
s poredno pesmijo budi.

Ob Krki tjakaj v savski val
razgrinja plodna se ravnica,
tod naroda se govoricica
pojoč pretaka v smeh in žal.

Navmes razsipane vasi
in razpostavljeni gradiči;
kjer bili so ujedni ptiči,
zda naš je glas in naša kri!

Vesela si, dolenska stran,
stoluje tebi Novo mesto,
ki naj ga sreča spremlja zvesto,
naj solnčni ne zaide dan!

E. Gangl.

